

[Alfred Hansen]

nelse. Det afstedkommer i hvert fald en manglende tillid til folketinget og til systemet i det hele taget, og det vil medføre store menneskelige problemer for de unge, som har investeret i en uddannelse, som de rent faktisk ikke har garanti for at de kan få lov til at fuldføre.

Jeg vil stærkt appellere om, at man vedtager retsforbundets ændringsforslag for dog at afbøde nogle af de mest skadelige virkninger af en vedtagelse af lovforslag nr. L 70.

Undervisningsministeren (Dorte Bennedsen):

Hr. Alfred Hansen stod her for et øjeblik siden og sagde, at dette lovforslag demonstrerer, at regeringen ikke ønsker at stå ved sine ord om at give uddannelse til de unge. Jo, det gør regeringen, hr. Alfred Hansen, men regeringen ønsker i videst muligt omfang at undgå at give uddannelse til unge på områder, hvor vi ved, at der ikke vil være nogen jordisk mulighed for at få beskæftigelse. Vi skønner det faktisk fornuftigere at prøve at anvende pengene på uddannelsesområder, hvor de unge har mulighed for at finde en varig beskæftigelse, præcis sådan som det fremgår af den beskæftigelsesplan, der var til debat her i sidste uge, og hvor netop en række af de videregående uddannelser er udbygget.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslaget

forkastedes, idet 20 stemte for, 123 imod.

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Anden behandling af:

Forslag til lov om statens deltagelse i olieforsyningen.

(Lovforslag nr. L 118. Fremsat 16/1 81. Første behandling 27/1 81. Betænkning 6/2 81).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Maisted (FP):

Fremskridtspartiet har stillet et ændringsforslag, hvorefter § 5 i lovforslaget udgår. I bemærkningerne til § 5 står der:

»Bestemmelsens formulering er i overensstemmelse med bestemmelsen i § 4, stk. 1, 1. punktum, i lov om det udenrigspolitiske nævn.

Behøvet for fortrolighed er begrundet i hensynet til ikke at begrænse mulighederne for D.O.N.G. A/S med tilhørende datterselskaber for at fungere på et normalt forretningsmæssigt grundlag.

Omfanget af fortroligheden må i hvert enkelt tilfælde fastlægges ved en konkret afvejning under hensyn hertil.«

Det betyder, at ministeren kan bestemme, hvilke oplysninger der skal tilgå offentligheden. Det finder fremskridtspartiet fuldstændig forkert. Selvfølgelig går vi ikke ind for, at man opretter et statsligt selskab for at have en mulighed for at unddrage folketinget og offentligheden kontrollen med, hvad der foregår.

Vi har faktisk fået serveret begrundelsen for, at man ikke skal opretholde denne tavshedspligt. I sin fremsættelsestale til dette lovforslag kommer ministeren ind på prisdannelsen for råolie, idet han siger:

»Nylige beregninger over de modtagne råolielester viser efter det oplyste, som omtalt i mit svar af 16. december 1980 på

[Maisted]

spørgsmål nr. 22 af 13. november 1980 fra det energipolitiske udvalg, at de første seks råolielaster ville have været omkring 127 mill. kr. dyrere, såfremt de var indkøbt på spotmarkedet for råolie i Den arabiske Golf. De første seks råolielaster ville efter det oplyste have været omkring 0,8 mill. kr. dyrere, hvis der havde været tale om indkøb af færdigraffinerede olieprodukter på spotmarkedet i Rotterdam.«

Det var selvfølgelig vældig hyggeligt at få disse oplysninger, men det havde bare intet med sagen at gøre. Det, det drejede sig om, var, om statsselskabet kunne købe den råolie i Saudi-Arabien billigere, end olieselskaberne kunne.

Ministeren siger også under førstebehandlingen, Folketingstidende 1980-81 sp. 5470:

»Derudover vil jeg sige, at man siger jo ikke så meget om priserne i oliehandelen, men jeg har da set en af de store selskabers direktører udtrykke i fjernsynet, at de faktisk ikke selv kunne skaffe olien på de vilkår og til de priser, som denne handel var udtryk for. Det er muligt, nogle af dem kan nogle gange, men det generelle billede er bestemt ikke, at de kan hver gang. Hvis det var sådan, at de faktisk fik olien hjem til Danmark billigere, så ville det nok, som jeg siger, være interessant for prismyndighederne. Men der er heller ikke noget, der tyder på det. Den interesse, der tilkendegives for at være med på handler af denne karakter, afslører også, at der prismæssigt nok ikke er tale om særlig ufordelagtige transaktioner.«

Igen giver ministeren fejlagtige oplysninger til folketinget, og det er altså ikke første gang, denne minister gør det. I et svar til udvalget viser det sig, at der er tale om oplysninger om råolier, som ikke gør det muligt at sammenligne priserne. For endelig at sætte det hele på plads har energipolitisk udvalg fået en henvendelse fra Dansk Esso, underskrevet af direktør Jens Munk Andersen, formand for bestyrelsen. Den lyder:

»På foranledning af et spørgsmål i folketinget vedrørende prisudviklingen for råolie importeret til Danmark har energiministeren med D.O.N.G. og monopoltilsynet som kilde oplyst, at den af D.O.N.G. importerede råolie i perioden august-december 1980 har været væsentlig billigere end den olie, der importeres af de private olieselskaber. Det anføres, at der ved sammenligningen ikke er

taget hensyn til kvalitetsforskelle. Derved finder vi imidlertid at sammenligningen bliver vildledende.

Private olieselskaber, der har kontrakt med Saudi-Arabien om råolie, betaler nøjagtig samme pris som D.O.N.G., og den import, Dansk Esso har af arabisk olie - 227.000 t i 1980 - er da også købt til den officielle pris, som også D.O.N.G. betaler. Således importerede Dansk Esso i august en ladning »Arabian Heavy« på 340.574 barreler (47.329 t) til en pris af \$ 27,028 pr. barrel. Oplysningerne om købspriser rapporteres som bekendt såvel til toldvæsenet som til monopoltilsynet og er derfor tilgængelige for energiministeren.

Priserne for Saudi-Arabiens råolie har i de senere år været favorable. Det må imidlertid bemærkes, at svovlindholdet er så højt, at Danmark nødvendigvis må importere bedre og dyrere råolie til indblanding for at overholde miljøløvens bestemmelser.

Gennemsnitsprisen for råolieimporten til Danmark vil derfor nødvendigvis være højere end prisen for arabisk råolie, og D.O.N.G.s import er kun praktisk mulig, fordi de private selskaber har adgang til andre råolier.«

Det er selvfølgelig langsommeligt at skulle citere både ministerens fremsættelsestale, hans bemærkninger til første behandling og så det dementi, som vi får fra Dansk Esso. Men det viser med al tydelighed, at offentligheden ikke kan være tjent med, at folketingets medlemmer får pålagt en tavshedspligt, som skader det danske samfund. Jeg vil håbe, at man vil lade det indgå i sine overvejelser og tage et fornuftigt standpunkt og nedstemme § 5.

Formanden:

Inden jeg giver ordet til hr. Enggaard, må jeg sige endnu en gang, at der er ualmindelig megen uro i salen i dag, både i større og i mindre grupper. Kan det gruppemøde, der holdes midt i salen, ikke holdes et andet sted, hvor man kan tilkaldes, når der er afstemning?

Enggaard (V):

Venstres stilling til lovforslaget er gengivet i betænkningen. Jeg skal derfor nøjes med at sige, at vi agter at stemme imod forslaget ved tredje behandling. Vi anser forslaget for

[Enggaard]

overflødig, og det kan i visse situationer være skadeligt.

Forslaget om ophævelse af lovforslagets § 5 om tavshedspligt, som er stillet som ændringsforslag fra fremskridtspartiets side, kan venstre ikke tiltræde. Jeg var ved første behandling inde på hele tavshedsbegrebet og udtrykte her min skepsis over for, hvordan det kunne administreres i praksis, og den skepsis blev i virkeligheden bekræftet af det, som ordføreren for partiet venstresocialisterne gav udtryk for i den debat. Men vi vil ikke stemme for ændringsforslaget. Når lovforslaget efter forventning bliver vedtaget af det flertal, som har bundet sig til det, med en sådan tavshedsbestemmelse i, vil jeg appellere om, at man så også søger at respektere en sådan bestemmelse, sådan at systemet kan få sin chance. Det er, som jeg sagde ved første behandling, forudsætningen for, at folkettingen kan få alle de oplysninger, som vi har brug for til at vurdere disse komplicerede ting.

Dette er blevet understreget af den debat om oliepriserne, som er gengivet i betænkningen, og som vi også har hørt noget om i diskussionen her i dag. Jeg skal ikke fælde dom i det spørgsmål, men kun understrege, at disse ting er meget komplicerede, og at det er svært at sammenligne kvaliteter og priser umiddelbart. Det taler efter venstres mening til fordel for, at man søger at begrænse det statslige engagement i oliehandelen mest muligt.

Jeg skal endelig notere mig som det måske vigtigste i forbindelse med behandlingen af dette lovforslag svaret på det første spørgsmål, som er gengivet i bilag til betænkningen, vedrørende den danske skibsfartspolitik. Jeg vil opfatte det på den måde, at man gennem ministerens svar i virkeligheden har erkendt, at det, som fandt sted i forbindelse med D.O.N.G.s første oliekontrakt, i virkeligheden var proceduremæssigt og sagligt forkert, og at man nu har erklæret, at det ikke skal gentage sig i fremtiden. Vi er hermed vendt tilbage til Danmarks traditionelle skibsfartspolitik. Den vil ved given anledning blive koordineret behørigt mellem energiministeriet og det ministerium, som er ressortministeriet for skibsfarten, nemlig industriministeriet.

Annelise Gotfredsen (KF):

Under førstebehandlingen påpegede jeg muligheden for, at private olieselskaber kunne købe råolie til samme priser som D.O.N.G. Hr. Maisted har foretaget en forelæggelse af disse kendsgerninger, så dem behøver jeg ikke repetere her. Ministeren stillede sig tvivlende over for mine udtalelser, og en senere uddybning i udvalget har kunnet virke mere vildledende end oplysende.

Efter betækningsafgivelsen er der, som hr. Maisted redegjorde for, fremkommet oplysninger, der viser, at det har været muligt at købe råolie af samme kvalitet som den af D.O.N.G. indkøbte til samme pris. Jeg vil derfor bede ministeren om i dag her fra denne talerstol at erkende, at det faktisk er rigtigt, at dette har været muligt, altså at D.O.N.G. ikke har været favoriseret med hensyn til priser, at private olieselskaber har kunnet købe til den samme pris.

Om ændringsforslaget skal jeg blot sige, at det kan vi ikke stemme for.

Waldorff (VS):

Jeg vil sige om ændringsforslaget fra fremskridtspartiet, at på trods af at vi er uenige i de bemærkninger, som specielt handler om det skadelige statslige engagement i oliehandelen, vil vi stemme for fremskridtspartiets ændringsforslag om ikke at pålægge medlemmer af det energipolitiske udvalg tavshedspligt. Det gør vi, fordi vi faktisk mener, at offentlighed omkring statslige dispositioner på olieområdet absolut tjener sagen bedst.

Hele den politiske storm, som blev rejst, og som er anledningen til, at dette forslag er kommet frem, kunne være undgået, hvis den socialdemokratiske energiminister havde forstået, at åbenhed omkring sådan nogle ting faktisk er en politisk styrke – i modsætning til det, som kom til at stå som hovedindtrykket, nemlig at man af angst for at blive kritiseret for sine dispositioner gemmer ting omkring sådan en statslig oliehandel væk. Vi mener, det vil kunne lade sig gøre. Vi mener, det er rigtigt, og vi har også, skal vi sige historiske erfaringer, som hr. Enggaard refererede til, med hensyn til tavshedspligten, som hr. Wilhelm vil sige lidt om om et øjeblik.

Ligesom retsforbundet har slået vældig mange krøller på sig selv for at finde ud af, hvordan de skulle forholde sig til forslaget, er heller ikke vi utvetydigt begejstrede for det, men mener, der er det rigtige i forslaget,

[Waldorff]

at man lægger op til, at det er en politisk diskussion, som skal være styrende for udviklingen af den statslige oliehandel, og det får man lejlighed til at tage i forbindelse med energipolitiske debatter. Det synes vi er et rigtigt princip, og derfor stemmer vi for lovforslaget.

Endelig har jeg et enkelt spørgsmål til retsforbundet. Ud over de sproglige problemer, jeg har i forbindelse med deres mindretalsbetænkning bidrag, kunne jeg godt tænke mig at få at vide, hvad det er for »lobbyister og betalte lejesvende i politiske partier«, man mere præcist hentyder til. Vi har været inde på noget lignende i forbindelse med olieselskabernes optræden, men det kunne da være interessant at få det uddybet af hr. Mølgaard.

Mølgaard (DR):

Jeg skal understrege, at vi i retsforbundets gruppe ikke har følt noget behov for at slå kræfter på os selv for at tage stilling til dette lovforslag. Det er ærlig talt ikke så værdifuldt, at det kræver voldsomme analyser af enkeltheder i det. Vi må alt i alt meget hurtigt konstatere, at lovforslaget er ret så værdiløst og ikke løser nogen af de problemer, der knytter sig til D.O.N.G.s aktivitet. Men det er alt taget i betragtning heller ikke til nogen skade at lovfæste, at der skal ske den orientering af energipolitisk udvalg og folketinget, som lovforslaget bestemmer. Dermed kan vi alt taget i betragtning støtte lovforslaget, uden at der lyder blot antydning af et halleluja fra vores side. Vi mener, at ingen af de konkrete problemer, der knytter sig til statslig oliehandel, løses ved dette lovforslag, og at der derfor er brug for videregående politiske initiativer, end der er lagt op til med dette lovforslag. Det vil vi vende tilbage til.

Wilhelm (VS):

Jeg vil gerne knytte et par kommentarer til hr. Enggaards bemærkninger om tavshedspligten og om VS' forholden sig til den i forbindelse med undergrundsudvalget i 1976.

Det, der skete med undergrundsudvalget i 1976, var, at den daværende handelsminister ved starten af arbejdet, og før undergrundsudvalget egentlig var nedsat, fortalte hele offentligheden gennem et pressemøde, at han var glad for, at disse ting nu skulle forhand-

les i fuld offentlighed. Derefter fik han et undergrundsudvalg, hvor han stemplede ethvert papir »strengt fortroligt«, selv mødeindkaldelserne. De, der var medlemmer af det undergrundsudvalg, havde aldrig accepteret, at den sag skulle behandles strengt fortroligt.

Hvad var det, vi så gjorde? Vi bøjede os alligevel i et halvt år for, at regeringen foretrak at forhandle disse ting uden offentlighed. Vi bøjede os for det argument, at det kunne ødelægge nogle forhandlingsmuligheder, hvis ting kom ud. Vi ventede, til sagerne var fuldstændig færdigforhandlet, og på det tidspunkt krævede vi end ikke, at alle papirerne blev offentliggjort. Vi bøjede os for det argument, at det kunne skade andre i situationer, hvor staten skulle forhandle, at enhver fik idé, der var dukket op undervejs, og som man frafaldt igen, skulle offentliggøres. Nej, vi bad alene om, at de dele af dokumenterne, der var af betydning for fortolkningen af den endelige aftale, og som i en voldgiftssag eller en retssag, eller hvad der kunne følge, givetvis ville blive inddraget og ville blive tillagt afgørende vægt, blev offentliggjort.

Det ønskede hverken hr. Enggaard eller regeringen; det var der simpelt hen overhovedet ingen i det udvalg der ville være med til. Det eneste, vi derefter sagde – det gælder også SFs medlem af det udvalg, hvis det var det, hr. Gert Petersen rystede på hovedet ad, nemlig hr. Ømann – var, at vi i hvert fald forbeholdt os at give begrundelsen for vores egen dissens. Vi var ikke blandt det flertal, der accepterede 1976-aftalen, og vi ville have lov til at begrunde, hvorfor vi ikke accepterede 1976-aftalen. Det ønskede hr. Enggaard at forhindre os i, og det ønskede regeringen at forhindre os i. Det kunne nemlig kun gøres ved at fortælle, hvad 1976-aftalen faktisk indeholdt.

Jeg kan tilføje, at den eneste grund til, at pressen overhovedet var i stand til at forholde sig nogenlunde ædrueligt til den 1976-aftale, var – ud over ministerens pressemeddelelse, som jo fortalte, at efterforskningen nu ville blive intensiveret, hvad enhver i dag ved ikke passede – at den også havde fået en kritisk vurdering af den, som ikke holdt alle de grimme punkter under stolen. Så meget om 1976-aftalen.

Vi forsøgte at få ministeren til at offentliggøre de ting – og kun de ting – der var rele-

[Wihjelm]

vante for fortolkningen af aftalen; det ville han ikke. Vi søgte at få udvalget til at gøre det; det ville det ikke. Til sidst meddelte vi, at det måtte vi selv gøre. Den sag blev drøftet i det sidste møde i undergrundsudvalget; jeg kan ikke huske, hvad hr. Enggaard sagde til den – han har nok været lidt mopset, som han er i dag – men jeg kan tydeligt huske, hvad den socialdemokratiske repræsentant sagde til det. Han sagde, at det, VS havde gjort, godt nok var noget i strid med formaliteterne, men – og det bed jeg mærke i i lyset af, hvem der var den socialdemokratiske repræsentant – at han måtte erkende, at det var sket på en overordentlig pæn måde. Og når hr. Risgaard Knudsen kan sige sådan om et formalitetsbrud, tror jeg nok, at alle formaliteter har fået næsten mere, end de kan trække.

For nylig fik hele offentligheden og samtlige folketingets medlemmer et brev fra A. P. Møller, hvor A. P. Møller simpelt hen ordret bringer – og ikke engang skjuler, at det er et citat – materiale fra det fortrolige materiale dengang, nemlig et langt citat fra handelsministerens forhandlingskommissorium fra den 14. januar 1976. Jeg mindes ikke, at hr. Enggaard eller nogen af de andre, der forsvarede det princip, har ytret noget som helst i retning af, at hr. Mærsk Møller nu er begyndt at citere stolper op og stolper ned fra det, som dengang blev krævet skulle være fortroligt, og som bl.a. rederiet, bevillingshaveren, insisterede på skulle være fortroligt. Vi skal ikke bebrejde dem det, for vi har ikke den dobbeltmoral; vi synes, det er i orden, at de offentliggør det forhandlingsmandat. Vi synes selvfølgelig, at man skal læse det med betydelig skepsis, fordi de kun offentliggør de passager, der passer i deres kram, men jeg synes, det er betegnende, at hverken hr. Enggaard fra venstre eller andre fra den side har gjort opmærksom på, at det altså her passer Mærsk Møller at offentliggøre fra det fortrolige materiale, og så er der pludselig ikke noget i vejen; præcis som de gjorde også i august måned sidste år.

Energiministeren (Poul Nielson):

Jeg deler hr. Enggaards bekymringer med hensyn til, skal vi kalde det normernes overholdelse, men synes alligevel, det er klart

nødvendigt at have en mulighed for at give fortrolige orienteringer til folketingsudvalget.

De bekymringer, hr. Enggaard gav udtryk for, er jo også så meget desto mere aktualiseret af, at vi for 14 dages tid siden i en stor københavnsk søndagsavis og avisen fra dagen før kunne se referater af et fortroligt notat fra 1976-forhandlingerne, sådan som hr. Ninn-Hansen jo er klar over det.

Men til trods for alle disse problemer er det alligevel nødvendigt og rigtigt, at vi fastlægger proceduren sådan, at det kan fungere, dersom de parlamentariske dyder holdes rimeligt i hævd.

Regeringen kan ikke gå ind for fremskridtspartiets ændringsforslag – af de grunde, jeg lige har nævnt her.

Om prisdiskussionen vil jeg sige, at det svar, jeg har haft mulighed for at afgive om de store olieselskabers indkøb af olie, jo ikke kan afgives sådan, at jeg selskab for selskab, ladning for ladning og kvalitet for kvalitet kan orientere folketinget om det. Det er nødvendigt at give et samlet billede, simpelt hen fordi reglerne er, som de er, og derfor har enkelte laster, der har været indkøbt stykvis, jo heller ikke kunnet oplyses.

Det er også baggrunden for, at jeg, efter at der har været en sådan kritisk diskussion om det med priserne i pressen, har skrevet et brev til formanden for Oliebranchens Fællesrepræsentation, hr. Knud Pedersen, og det brev har jeg også citeret i et svar til folketingsudvalget, hvoraf essensen er følgende:

»Af hensyn til besvarelsen af spørgsmål fra folketingets energipolitiske udvalg er jeg imidlertid klart interesseret i en større åbenhed i denne sag omkring prisdannelsen på oliemarkedet og vil derfor gerne have oplyst, om Deres bemærkning til Jyllands-Posten skal forstås således, at De på branchens vegne dermed giver mig tilladelse til at offentliggøre de oplysninger om de enkelte olielaster, som indberettes til monopoltilsynet efter aftale med selskaberne. Når jeg har fået svar på denne henvendelse, vil jeg selvfølgelig vende tilbage til sagen.«

(Kort bemærkning).

Ninn-Hansen (KF):

Da energiministeren nævnte mit navn i forbindelse med materiale fra 1976, vil jeg gerne vedkende mig, at jeg ved en anden lej-

[Ninn-Hansen]

lighed har sagt, at jeg mente – og det mener jeg stadig – at det materiale bør offentliggøres.

Jeg vil gerne spørge energiministeren, om den skrivelse, han omtalte, var det standpunkt, som den daværende regering indtog igennem den daværende handelsminister. Mener energiministeren, at det skal være en hemmelighed, hvilket standpunkt den daværende regering indtog i 1976, eller mener han, at det er noget, offentligheden bør være bekendt med?

Maisted (FP):

Jeg synes, det må være mere og mere klart, at det er et fornuftigt ændringsforslag, fremskridtspartiet har stillet. Nu har vi hørt forskellige medlemmer af folketing­et udtale sig om, hvorfor de har brudt fortroligheden. Det vil altså sige, at der er problemer også med statshandel med olie, hvor vi for fremtiden må forvente det politisk er rigtigt, at man giver de nødvendige oplysninger til befolkningen, at man har en vis oplysnings­pligt. Derfor mener jeg heller ikke, at venstres og de konservatives argumenter for ikke at stemme for vores forslag er særlig holdbare, især da de jo lægger vægt på, at de ikke går ind for statshandel med olie, i hvert fald i en særlig udstrakt grad.

Energiministeren har opstillet nogle regneksempler og udtalt sig sådan, at befolkningen kunne få den opfattelse, at man overhovedet kunne sammenligne ministerens svar med det problem, om olieselskaberne er i stand til at købe samme type råolie i Saudi-Arabien, som D.O.N.G. er. Svaret er, at det er de i stand til, og at de endog er i stand til at levere det billigere i Danmark, fordi de kan få nogle bedre fragter, nogle bedre priser, da de kan købe i langt større partier, end D.O.N.G. kan. Derfor er det at vildlede folketing­et, som energiministeren har for vane at gøre det. Jeg tør slet ikke tænke på de konsekvenser, det vil få, hvis stats­elskabet skal informere folketingsmedlemmerne igen­nem en energiminister, som giver nogle svar, der passer i hans kram, hvor han i denne sag lige så godt kunne have sagt: nu sammenligner vi Rundetårn med et tordenskrald.

Det er en uheldig situation, og det er det ikke af hensyn til folketingets medlemmer – for de ved, at den energiminister vil benytte

sig af enhver lejlighed til at manipulere med de oplysninger, han giver til folketing­et – men af hensyn til offentligheden, for det er jo dog dens penge, der bliver brugt til at lave dette stats­elskab, og derfor har den krav på fulde oplysninger. Folketingsmedlemmerne ved, hvor de har energiministeren, som åbenbart mener, at kan han gøre, som det passer ham, fordi han har et folketingsflertal bag sig.

Annelise Gotfredsen (KF):

Jeg skal blot ganske kort konstatere, at ministeren, som citerede fra et langt brev af 12. februar 1981, kun citerede en ganske kort passus, men brevet indeholder jo også henvisningerne til den sammenlignelige pris­dannelse og ministerens erkendelse af, at man har kunnet købe disse former for råolie til samme priser, hvad enten man var privat eller man var D.O.N.G. Derfor konkluderer jeg, at ministerens svar er en erkendelse af, at dette er den rette sammenhæng.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

§§ 1–4

vedtoges uden afstemning.

§ 5

vedtoges med 123 stemmer mod 22.

Ændringsforslaget om, at § 5 udgår, var dermed forkastet.

§ 6

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Jeg er blevet anmodet om en kort udsættelse af mødet inden behandlingen af den næste sag på dagsordenen, som er anden be-

[Formanden]

handling af forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

Jeg skal derfor udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 14.05.

Mødet udsat kl. 13.47

Mødet genoptaget kl. 14.05

Formanden:

Jeg skal meddele, at efter begæring udsættes mødet i yderligere 15 minutter, dvs. til kl. 14.20.

Mødet udsat kl. 14.06

Mødet genoptaget kl. 14.20

Formanden:

Jeg beklager, at jeg endnu en gang må udsætte mødet. Skal vi nøjes med denne gang at sige til kl. 14.30.

Mødet udsat kl. 14.20

Mødet genoptaget kl. 14.30

Den næste sag på dagsordenen var:

5) *Anden behandling af:*

Forslag til lov om indfødsrets meddelelse.

(Lovforslag nr. L 126. Fremsat 22/1 81. Første behandling 3/2 81. Betænkning 12/2 81).

Der var stillet 3 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Forhandling

Thomas Have (S):

Jeg vil gerne på socialdemokratiets vegne indstille det af fremskridtspartiet stillede ændringsforslag til forkastelse.

Knud Lind (FP):

Ifølge grundlovens § 34, stk. 1, kan ingen udlænding få indfødsret uden ved lov. Det vil sige, at lovforslag om indfødsrets meddelelse skal have de obligatoriske tre behandlinger i folketinget. I lovforslag nr. L 126 om indfødsrets meddelelse er der 582 ansøgere, som man af nemhedshensyn har samlet i ét lovforslag. I realiteten er der imidlertid 582 lovforslag, idet hver eneste ansøgning er at betragte som et lovforslag for sig selv.

I indenrigsministeriets cirkulære af 6. juni 1968 § 1, stk. 2, skriver man:

»Naturalisation kan dog fremdeles i intet tilfælde betragtes som en ret, som en ansøger kan gøre krav på under henvisning til, at han opfylder visse betingelser, idet afgørelsen herom udelukkende må bero på lovgivningsmagtens bestemmelse. Ved ansøgningens behandling bør det tilstræbes, at afgørelserne træffes på grundlag af en individuel bedømmelse af den enkelte ansøgers forhold.«

Det er således op til de enkelte folketingsmedlemmer at bedømme ansøgerne hver for sig. Det vil sige, at man, hvis man i indfødsretsudvalget ikke kan blive enige om samtlige 582 ansøgninger, må stille ændringsforslag i betænkningssudkastet, og det er det, fremskridtspartiet har gjort. Fremskridtspartiet udtalte under udvalgsarbejdet tidligere, at der var 3 ansøgere, som vi ikke kunne gå ind for. Alligevel indstillede indfødsretsudvalget samtlige ansøgere til godkendelse.

Ved det foregående indfødsretslovforslag gjorde fremskridtspartiet i generelle bemærkninger folketinget bekendt med, at man ikke fremover ønskede at give udenlandske statsborgere dansk indfødsret, såfremt de pågældende havde begået overtrædelser af straffeloven i den 7-årige prøvetid, som fordres af hver eneste udenlandsk statsborger, der ønsker at få dansk indfødsret.

Fremskridtspartiet har konstateret, at man i indfødsretsudvalget igennem en årrække har givet udenlandske statsborgere dansk indfødsret, uanset om ansøgerne i prøvetiden er blevet dømt for grovere lovovertrædelser f. eks. med fængselsstraf for indsmugling af euforiserende stoffer, indbrudstyveri, vold,